

rigthed i en Retning, den Anden sin i en anden Retning; og naar det er sagt, at Folk smigrer paa en væmmelig Maade for den kongelige Magt for at faae en Ordensdecoration, saa tror jeg, at man kan med samme Ret sige og gjøre det Samme gjældende med Hensyn til Smigrere overfor andre Magter, af hvilke der vel ikke gives Ordensdecorationer, men hos hvilke Udbyttet er langt større, og langt mere tilfredsstillende for dem, der faae det, end en Ordensdecoration. Seg kan saaledes ikke Andet end bestemt fraraade dette Lovforslag; jeg beklager i det Hele, at det er fremkommet. Seg tror det overflødigt vidtløftigt at gennemgaa det i Enkeltighederne, men jeg skal dog paapege nogle Belynderligheder ved det, siden det ærede Medlem saa vægtagtig har gennemgaaet de enkelte Paragrafer. For det Første er der den Belynderlighed, at det ærede Medlem vil alle Titler og Ordener til Livs, men derimod lader den gamle bestaaende Adel blive i sin Stilling. Det gjør han meget Ret i, thi han kan egentlig ikke tage Adelskabet fra den; det er ganske rigtigt. Men dertil vil jeg da føie: Kan han da for hindre, at de Familier, som hidtil have haft en medfødt Titel, ikke mere bruge den? Egeledes sagde han til § 1, at man ikke kan forbyde Folk at bære fremmede Ordensdecorationer, men hvorfor saa forbyde dem at bære vore egne? Bort Ordensdecorationssæsen er en Ting, der har sin Værdi, og hvor lidet værdifuldt det end forekommer det ærede Medlem, er det ganske vist, at det har Værdi for Landet overfor Udlandet, og mange Gange opnaas der just formedelt dette Middel, hvad der ellers i mange Tilfælde vanskelig eller maasse slet ikke vilde opnaas. Seg tror ikke, at vi behøve, at skaarne os ved at sige, at den danske Dannebrogsoordensdecoration anes for at være af saa stor Værdi, at der sættes overordentlig Pris paa den i Udlandet, ikke blot som Tant eller Legetoi, men som en Decoration, der har sin reelle Værdi. Det er Noget, der ikke gjør sig gjældende paa enkelte Punkter, men som man vil finde overalt ved mange Leiligheder. Endelig skal jeg bemærke, at ved Forhandlingerne, som det er uundgaaeligt at føre med fremmede Magter — ganske vist

stiller det sig for en stor Magt, for et Land som Nordamerika, saaledes, at det altid vil blive respekteret paa Grund af dets Magt og Størrelse. — Er det for et lille Land, der ikke har Naad til at anvende alle de Midler, som et meget stort Land, en stor Magt som Nordamerika, kan anvende, ikke anden Betydning at have et Middel, som er anerkjendt værdifuldt og anerkjendt hæderligt? Det er nødvendigt, efter de bestaaende Forhold, at dette Middel er i Hænde paa dem, der skulle underhandle, ja, at de selv foreskyndede hermed for at have Ansæelse overfor dem, de skulle forhandle med. Vi have set, at ved visse Forhandlinger, hvor der maag sendes Afsendinger til Tyrister, er det nødvendigt, at den Vedkommende er ikkødt en vis Titel og Rang eller Orden, for at det kan tilstedes ham at komme vedkommende Majestet for Dets. Det er Noget, man kan gjøre en Undtagelse fra, naar man er en saa vægtagtig Stat, som Nordamerika, men det er ikke Noget, man skal gjøre sig selv stor med, naar man er et lille Land. Det grændser til det, som Folk kommer til at trække paa Smilebaandet af, og Sligt skal man undgaa. — § 12 tror jeg virkelig er tilbøls en Afførdning af den ærede Indbringers Fantasi og store Angst for, at disse Titler skulle kunne faae en altfor stor Indflydelse paa de Vaagjældende. Seg kan forsikre det ærede Medlem, at ligesaa lidt som Folk blive fødte som Kamteser eller Grever, ligesaa lidt blive de døbte, som Komteser eller Grever, og de ere heller ikke som saadanne indskrevne i Retsbøgerne. Det er altsaa en Paragraf, som det ærede Medlem ganske rigtig kunde have sparet sig. Langt mindre end nu blive de senere Kammerherrer fødte som Kammerjunker eller Hofjunkere; jeg tror, at vi have hørt en lille Uttring ogsaa i den Retning. Hvad angaar de senere Paragrafer, og navnlig Lovforslagets § 3, vil jeg dog, da vi have hørt denne Sag, saa stærkt paa Bane, dertil bemærke, at i selve den norske Grundlov og i Norge indrømmer man jo, at Friheden har en meget stor Betydning, er der tillagt Embederne en særlig Rang, og Embedsmændene afføres ikke denne Rang, saaledes som hos os, naar de blive affledigede, men de beholde den. Frem-